

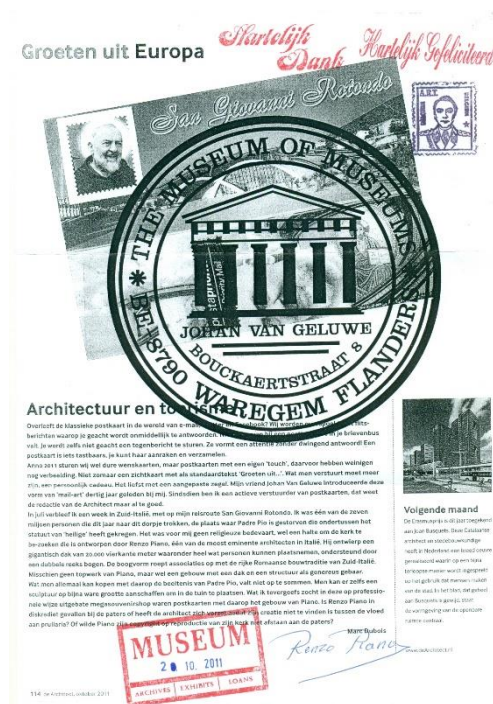
Johan Van Geluwe

(°Waregem, 8 mei 1929 – †Waregem, 28 januari 2020)

Beste Johan,

Het versturen van postkaarten naar jouw vertrouwd adres in Waregem behoort tot het verleden. Ik mag "Bouckaertstraat" schrappen in mijn adressenboekje. Je stond niet bij de V van Van Geluwe maar bij de M, jouw creatie van "Museum of Museums". In de toekomst zullen de Belgische posterijen op de briefwisseling gericht naar jou het volgende moeten aanbrenge: "de bestemming woont niet meer op dit adres". Had iedereen zoveel post verzonden als jij deed, dan stond De Post bovenaan op de beurs van Brussel! Maar wij leven niet meer in een tijd van brieven, laat staan van postkaarten. Het is het decennium geworden van pakjes sturen en terugsturen, anonieme transacties die meer en meer het milieu belasten en geen menselijke meerwaarde bezitten.

Een kaart van jou ontvangen was steeds een heerlijk moment en het stimuleerde mij om iets terug te sturen. Geen anonieme zending richting Waregem, maar een gepersonaliseerde creatie. Wij koesteren wat wij kregen van jou, kaarten maar ook persknipsels van diverse aard. Zeker met een naam als Marc Dubois werd ik directeur van een havenbedrijf of het casino van Chaudfontaine met de bijhorende stempel "Make your name in Art". In een administratieve wereld waar elk document een stempel moet bezitten om waarachtig en echt te zijn, waren de vele stempels die je bedacht ontwapende handelingen. Je signeerde vaak met een rode stempel met twee handen in elkaar, een symbool van grote verbondenheid, een beeld dat wij aantreffen op onze begraafplaatsen.

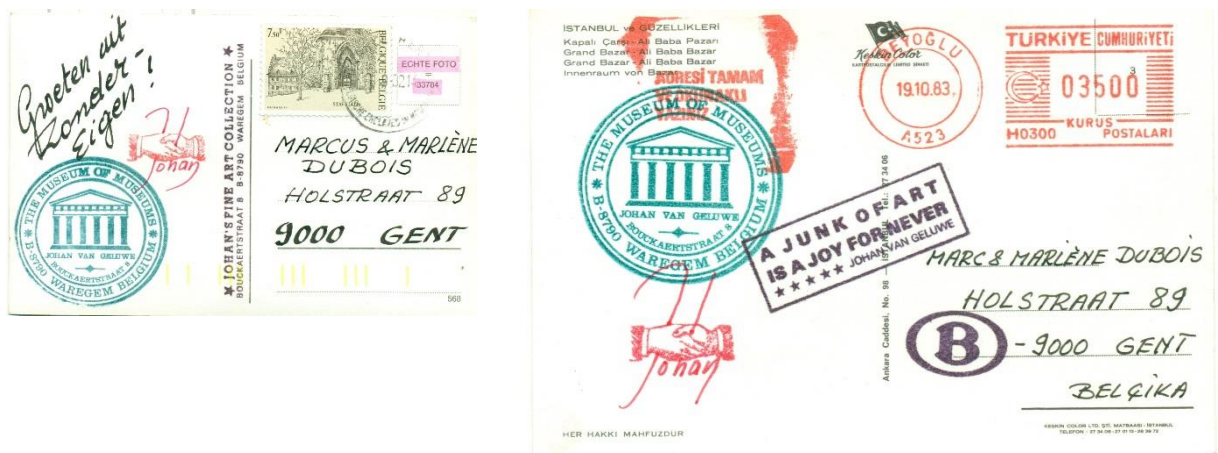

Je bouwde aan een artistiek oeuvre zonder terecht te komen in het commercieel circuit. Je verkocht niets en toch werd je internationaal gewaardeerd. De samenwerking met "de" grote curator Harald Szeemann was een erkenning van jouw creatieve geest. Jouw vele projecten hadden een diepgang door associaties, woordspelingen en knipogen in verschillende richtingen. Je was ook een overtuigende Vlaming met veel bedenkingen bij de Belgische configuratie. Een van je "woordcreaties" was "Sire, il n'y a plus de Primitifs Flamands" uit 1993, een verwijzing naar

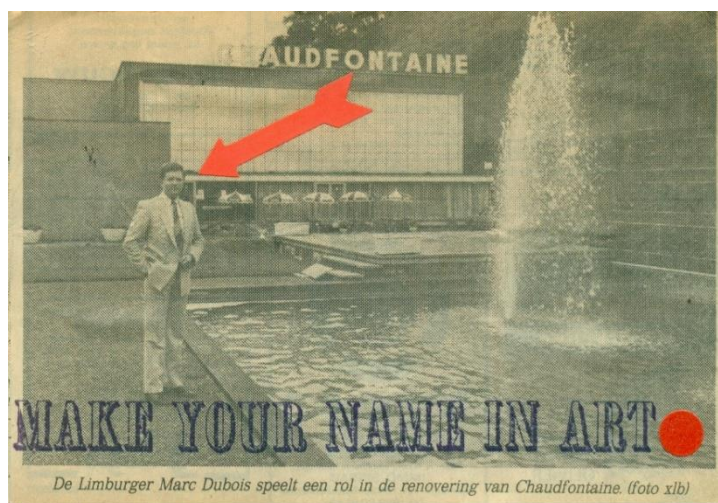
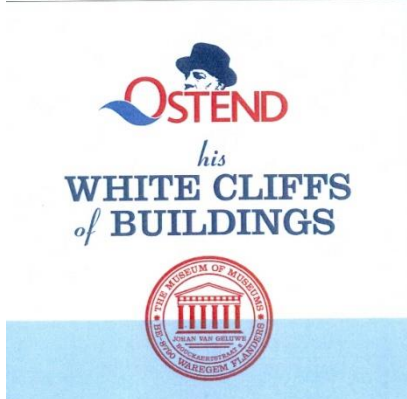
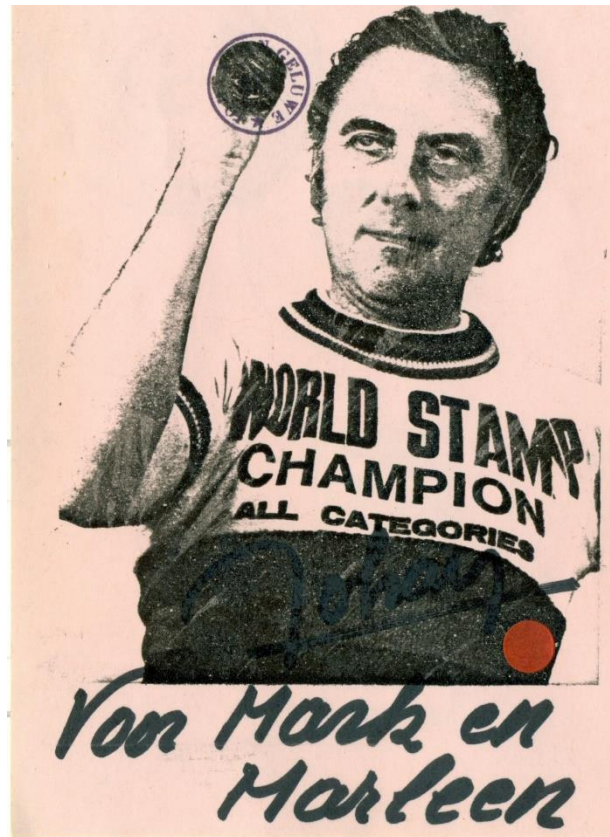
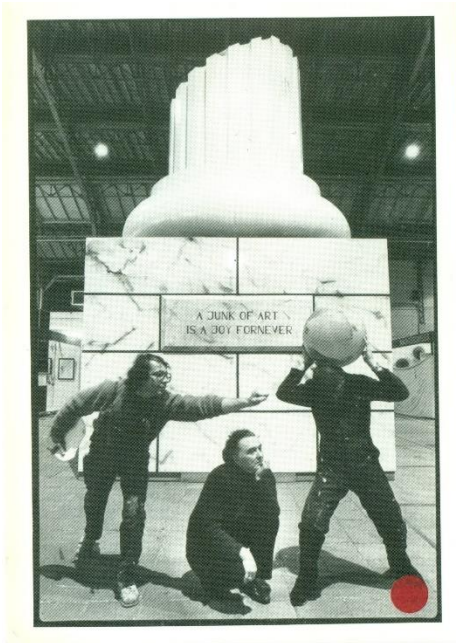
een uitspraak van Jules Destrée uit 1912. Zeker in het Van Eyck jaar 2020 en de actuele Belgische politieke context is dit iets om over na te denken.

Toen je op de gevel van het Koninklijk Paleis op de Meir, door Flor Bex gebruikt als onderkomen voor zijn ICC, een lange doorlopende gele band liet aanbrengen dachten veel mensen dat het bouwbedrijf Amelinckx het pand zou slopen om te vervangen door appartementen. De catalogus bewaar ik zorgvuldig, een publicatie met daarin de foto's van alle personeelsleden en ook het kadastraal plan zoals het hoort bij een bouwaanvraag.

Het concept van je Museum voor Museums was een zeer intelligente maar ook slimme zet. Het netwerk dat je hiermee uitbouwde was indrukwekkend. Je kreeg zoveel post dat na een reis van een week in Italië met docenten en studenten je een vorm van paniek vertoonde omdat je wist dat bij de thuiskomst een paar postzakken klaar zouden staan. Maar wat je binnenkreeg gaf je aan de mensen die je kende en die voor een bepaald onderwerp belangstelling hadden. Een van je "nevenbedrijven" was A.R.T. (Art Recycling Terminal). Je mededeelzaamheid kon ik erg waarderen, een mail art kunstenaar "pur sang".

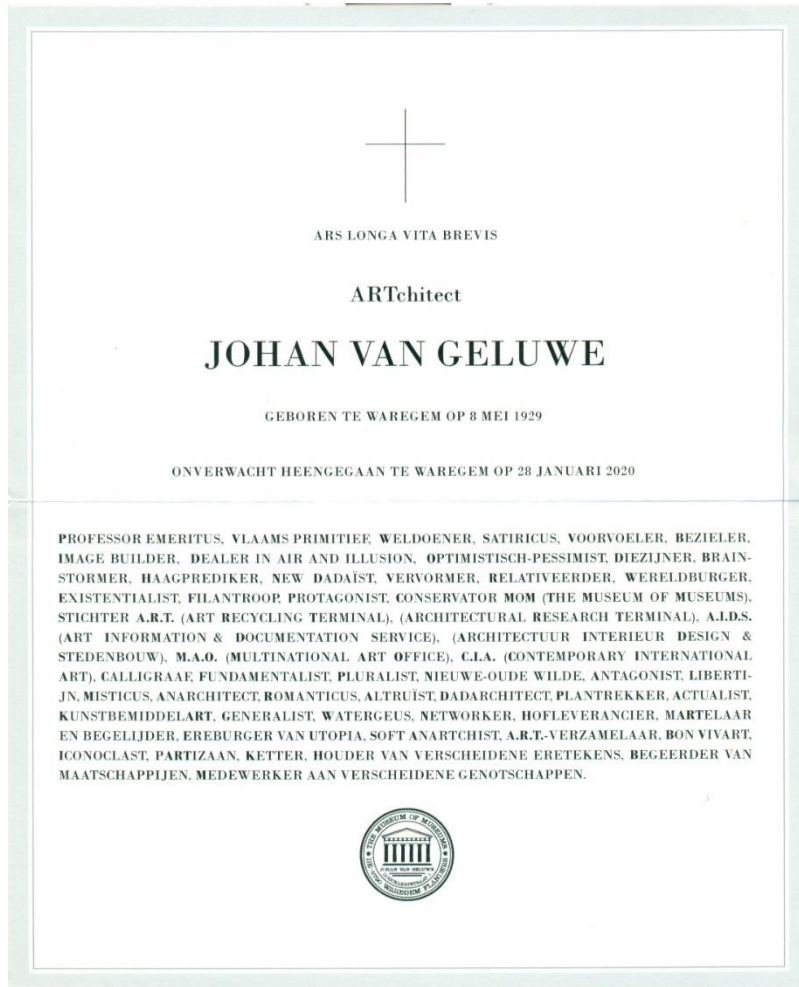

Deelname van Johan Van Geluwe aan Lineart Gent / Wold Stamp Champion / Ostend / "Make your name in Art"

Jouw mooiste en compleet onverwachte attentie was toen onze zoon werd geboren in 1984. Je kwam de dag na de bevalling naar het UZ in Gent met een mooie bloemenruiker met daaraan een kaartje met daarop je stempel. Daarbij ook de naam van onze zoon BernART in jouw mooi handschrift. Ik dacht aan Bernardus van Clairvaux, de persoon die

verbonden is aan de Europese bouwkunst; voor jou werd het leven en een kind een Art werk, een creatie die men moet koesteren.

Toen ik op vrijdag 30 januari de aankondig van je overlijden in mijn brievenbus kreeg wist ik dat het de eerste zending was die je niet eigenhandig bezorgde aan het postkantoor in Waregem, de stad waar je ereburger werd en waar jouw indrukwekkend archief een bewaring kreeg. Toen ik de brief opende was ik gelijktijdig intriest maar kon ik ook met enige vorm van vreugde de lijst van "referenties" lezen.

Het is meer dan een opsomming, het zijn de sleutels om jou als persoon en je werk te begrijpen. Een aankondiging om in te kaderen als afscheid van deze wereld. Het belangrijkste is dat je mij intenser leerde kijken rondom mij, en dat een postkaart ook een attentie is, men denkt aan iemand die men weet te waarderen. Dat ik nog steeds kaartjes stuur leerde ik van jou.

*Dank Johan, ook namens Marlène.
Marc Dubois
Gent 02 /02 /2020*